

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Dezarmarea

După o statistică elvețiană la terminarea primului război mondial — 1914—1918 — pierderile în oameni au fost de 35.380.000. Fiind cu 15.000.000 mai multe femei decât bărbați, consecința a fost reducerea nașterilor într-un mod deosebit.

După o altă statistică făcută de „Biroul Statistic de pe lângă internaționala lucrătorilor din Anvers”, numărul invalizilor celor 12 state beligerante a fost de 6.000.000 și anume: în Franța 1.500.000, în Germania 1.400.000, în Anglia 1.170.000, în Italia 570.000, în Polonia 320.000, în Statele Unite 245.000, în Cehoslovacia 178.000, în Austria 164.000, în Iugoslavia 162.000, în Canada 88.000, în România 84.000 și în Belgia 40.000. România veche a avut pagube materiale de 792.371.493 lei. (Cf. Rev. Transilvania, p. 26, din 1924).

Al doilea război mondial a făcut și mai multe jertfe, în materiale și oameni; morți, invalizi, văduve, orfani și lacrimi multe, multe.

În epoca de pace — din care însă n-a lipsit războiul rece, care a urmat ultimului război mondial, prin muncă asiduă, țările care au suferit grozăviile războiului, s-au refăcut.

Ca exemplu de refacere poate servi scumpa noastră țară, cu nenumăratele ei construcții, ca: uzine, fabrici, blocuri, școli, spitale, drumuri, șosele, litoral ca în povești, orașe noi etc., etc.; apoi construcțiile morale între care primul loc îl ocupă omul nou, format în școala nouă pentru o viață nouă, progres rapid în toate domeniile într-un timp scurt.

Pentru progresele realizate vin străinii să ne admire, să ducă și introducă — singuri sau cu specialiști de la noi — și în țările lor ce au văzut la noi.

Cu cât epoca de pace va fi mai îndelungată și amenințările unui nou război mai puțin, cu atât realizările vor fi mai multe și omul mai fericit. Pentru asigurarea unei păci trainice și îndelungate se duce o luptă intensă.

Popoarele luptă pentru pace, dar așifătorii la război împing înainte cursa înarmărilor.

Organizațiile internaționale pentru asigurarea păcii, în care și cultele sînt reprezentate prin cele mai de seamă fețe bisericesti, de ani de zile se întrunesc, discută și lansează mesaje, chemări, mobilizează sute de milioane de oameni în acțiuni pentru pace, împotriva așifătorilor la război.

U.R.S.S., în anul 1960, a propus la O.N.U. dezarmarea generală și totală.

Tot U.R.S.S., în 1963, a acceptat facerea a 2—3 inspecții pe an pentru controlul asupra experiențelor cu arme atomice, deschizînd astfel ca-

lea spre încheierea unui tratat de încetare a experiențelor cu arme atomice și de dezarmare nucleară.

Tot pentru asigurarea păcii U.R.S.S. a propus la Conferința pentru dezarmare de la Geneva un „Pact de neagresiune între puterile semnatare a Tratatului de la Varșovia și Blocul Atlanticului de Nord”.

De altă parte guvernele puterilor occidentale prevăd în bugetele lor sume tot mai mari pentru înarmare. Vedem cum S.U.A. vor să-și impună rachetele Polaris cu focoaase atomice; Franța își formează propriile ei bombe nucleare, Germania Federală se pregătește de un nou război revanșard, etc. În fața uneltirilor așifătorilor la război, forțele păcii își intensifică acțiunea, angajînd mase tot mai mari în lupta pentru dezarmare generală și totală, pentru pace.

Napoleon a cucerit Europa și Alexandru cel Mare Asia cu mari jertfe de sînge, dar pînă la urmă au căzut și ei victime ale acelor cuceriri.

Pasteur, Edison, Pavlov și alții au cucerit toată lumea cu invențiile lor, fără a se vărsa o picătură de sînge, ci doar lacrimi de bucurie provenite din sentimentele de recunoștință.

Popoarele de curînd eliberate și acele care sînt în curs de eliberare din primul moment al eliberării declară că voiesc să fie neutre și că voiesc dezvoltare și progres, deci pace și sînt împotriva războiului, care aduce distrugerii incalculabile.

Ele sînt împotriva imperialismului, care încearcă să-și impună voința față de popoarele mici și să le exploateze conform meschinilor lui interese.

În 1892 cînd reprezentanții mai multor țări s-au adunat la Paris pentru a sărbători pe marele savant Pasteur, acesta în cuvîntarea de mulțumire între altele le-a spus: „Știința și pacea vor triumfa asupra ignoranței și a războiului”. (Cf. Rev. Transilvania, p. 73 din 1924).

Și acum se pune întrebarea: vreau popoarele, fie cele dezvoltate, fie cele recent eliberate, război? Nu! Și atunci cine-l vrea? Il vreau capitaliștii pentru fructificarea și înmulțirea capitalurilor plasate în fabricarea materialului de război și-l mai vreau ambițioșii și nesățioșii imperialiști pentru cuceriri, care n-au învățat nimic din grozăviile celor două războaie mondiale și care nu se gîndesc la și mai grozavele distrugerii și suferințe ce le-ar produce un război nuclear.

Pînă la urmă însă popoarele vor impune pacea, rezolvarea tuturor problemelor internaționale prin tratative.

Creștinii se roagă pentru „pacea a toată lumea”. Ei sprijinesc lupta popoarelor pentru dezarmare generală și totală, garanție sigură a

Pentru viață, pentru pace

La măritul praznic al Invierii Domnului din anul acesta, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a trimis clerului și credincioșilor Pastorală îndătinată, în care dă luminate învățături și îndemnuri.

Invierea Domnului arată — în chip deosebit — că Iisus Hristos este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, stăpîn al morții și al vieții, dătător de viață, „susținătorul și ocrotitorul vieții”.

Dar Iisus Hristos nu e numai izvor al vieții, El nu e numai viața noastră, ci și Lumina, Calea și Adevărul. „E lumina, care risipește întunerecul păcatelor. E calea care duce la Dumnezeu. E adevărul care ni-l arată pe Dumnezeu. E viața care curge în alvia voii lui Dumnezeu”.

Biruința Domnului asupra morții și invierea Lui ne cheamă și pe noi să biruim moartea păcatului și „să umblăm întru înnoirea vieții”. A umbla întru înnoirea vieții înseamnă a ne desbrăca de „omul vechi” al păcatului și a ne îmbrăca în „omul nou” după chipul lui Hristos; a nu mai asculta de păcat și a petrece în virtute; a iubi pe Dumnezeu și pe semenii noștri. „Iubirea de frați ne îndeamnă să săvîrșim fapte de într-ajutorare creștinească pentru ca toți oamenii, din toate părțile lumii, fără deschiinire să ajungă să se bucure de pace, de dreptate și libertate”, să fie înlăturată primejdia războiului și să se realizeze dezarmarea generală și totală.

Viața aceasta, pașnică, dreaptă și slobodă „s-o păzim de toată întinăciunea păcatelor ... și înbelșugat s-o împodobim cu osîrdie și hărnicie în plinirea a tot lucrul lui Dumnezeu bine-plăcut și oamenilor,

Avem o țară frumoasă și înțelepțește ocîrmuită. Cu vredniciile noastre — pe care i le închinăm fără precupețire — o vom face tot mai înavuțită. Gîndul cel bun cu care ați împreunat pămînturile voastre în ogor obștesc, să înflorească în rîvna de-a săvîrși cu osîrdnică pricepere și tra-

(Continuare în pag. 2)

păcii. Ei sînt convinși că pe pămînt va fi pace, așa cum au vestit prorocii, că va veni vremea cînd săbiile se vor schimba în fiare de plug și popoarele nu se vor mai război unele cu altele. Aceasta este voia lui Dumnezeu și voia popoarelor. De aceea pacea va birui.

N. Lateș

Pentru viață, pentru pace

(Continuare din pag. 1)

gere de inimă toate lucrările care chează-șuiesc culegerea roadelor bogate. Cel ce dă ploaie la bună vreme va binecuvînta silințele voastre bucuroase și le va răsplăti cu îndestulare de pîine”.

Mai presus de toate, „bucurați-vă pururea întru Domnul și iarăși zic bucurați-vă”. Bucurați-vă cu bucuria mare care a făcut din mironosițele zdrobite de întristarea răstignirii, vestitoare ale Învierii. Bucurați-vă cu bucuria ucenicilor care s-au întilnit și au petrecut cu Domnul înviat pînă s-a suit la cer, să șadă de-a dreapta Tatălui. „Nu este bucurie mai mare decît bucuria inimii... Veselia inimii este viața omului și bucuria omului este îndelungarea zilelor lui” celor bune.

„Praznicul Învierii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos să vă hărăzească această bucurie, cu îndestulare și pentru toată viața”, încheie I. P. Sf. nostru Mitropolit frumoașa „Pastorală la Învieria Domnului”. Fie ca, urmînd acestor îndrumări sfinte, toți credincioșii să rîvnească și să se străduiască mereu pentru a deveni mai buni, mai harnici, mai activi luptători pentru pace, pentru viață.

N. M.

Tratament împotriva cancerului

Lupta împotriva cancerului a dus la o serie de concluzii și la aflarea unor metode noi de tratament cu efecte pozitive. Așa spre ex.:

1. *Cîmpul magnetic distruge celulele tumorale.* De curînd s-a început studiul acțiunii unui cîmp magnetic puternic asupra unor culturi de celule tumorale obținute de la șoareci. Lamele cu celule au fost plasate între polii unui magnet cu o anumită putere (4.000 de g.).

În scurt timp celulele au prezentat un proces interesant: au degenerat cu desăvîrșire, spre deosebire de lamele de control, preparate din aceleași celule dar netratate, care au continuat să crească timp de 18 ore. Explicația acestui fenomen nu este încă clarificată.

2. *Cancere experimentale* — au fost obținute de prof. N. Petrov de la laboratorul din Suhumi — cu ajutorul unor substanțe cancerigene și al anumitor materii radioactive injectate în osul mainuțelor, tumori maligne (de cancer) ale osului care au avut o dezvoltare asemănătoare cu cele ale omului.

3. *Tumori oxigenate.* În Australia se încearcă această metodă de tratament: pacientul se menține într-o atmosferă de oxigen sub presiune, înainte de bombardarea tumorilor cu un curent de raze X cu mare viteză — avînd un acclerator liniar. Noua metodă se bazează pe faptul că tumorile canceroase sînt lipsite de oxigen și deci rezistente la radiații. (Odată cu creșterea tumorii vasele de sînge sînt comprimate și oxigenul ajunge cu greu la ele).

Celulele oxigenate sînt sensibile la radiații.

4. *Vaccin contra cancerului* este preparat de oncologii din Stockholm — din celulele canceroase moarte care nu-s decît celule ale corpului omenesc devenite anormale. Aceste celule introduse într-un organism sănătos vor determina producerea de anticorpi. Efectele vaccinului sînt în cercetare.

5. *Ser de cal cu efect anticanceros.*

În Canada se experimentează acest nou preparat anticanceros. Injectînd cailor țesuturi canceroase, aceștia nu se îmbolnăvesc, ci în sîngele lor apar substanțe care luptă contra celulelor canceroase. Extrăgînd din sîngele lor anumite substanțe, s-a reușit prepararea unui medicament care s-ar părea să aibă efecte favorabile în unele forme de cancer.

6. *Itriu radioactiv și glanda pituitară.* La centrul medical din Los Angeles, s-au obținut rezultate interesante în tratarea cancerului mamar (la sîni) cu itriu radioactiv. Introducînd cantități mici prin nas, pînă aproape de glanda pituitară, radiațiile emise au distrus în parte această glandă și au oprit astfel producerea hormonilor care favorizează dezvoltarea cancerului.

Diferite informații

— Peste 1.200 peșteri din țara noastră au fost explorate de întemeietorul primului institut de speologie din lume, Emil Racoviță. Cercetările sale asupra animalelor cavernicole au fost publicate în 7 volume, care sînt cunoscute departe peste hotare. Ultimele noutăți în acest domeniu constau în explorarea a 28 de peșteri necunoscute din Banat, precum și în continuarea lucrărilor la marea peșteră labirint de la Limanu (Dobrogea).

— Confeccionarea covoarelor a început în secolul V în erei noastre în regiunile muntoase ale Persiei, unde trăiau turme mari de oi, care dădeau lina necesară. Ovidiu în „Metamorfoze” arată că în epoca romană, țesăturile de covoare a atins un înalt grad de perfecționare, ele împodobind teatrele, palatele și templele.

— În vestita cetate de la Alba Iulia se află o mare bibliotecă care cuprinde peste 50.000 de cărți tipărite, circa 1.000 de manuscrise și 560 de tipărituri din primii ani ai introducerii tiparului. Aici se păstrează manuscrisele: Codex aurex, Psaltirea cu calendar pe 150 de ani, tipărituri ca Palia de la Orăștie, Mărgăritare, etc.

— Crocodilul poate trăi fără hrană 700 de zile, broasca țestoasă — 500, broasca obișnuită — 400, carasul poate „posti” 150 de zile. Aceste date se referă la acele animale care se află în stare de hibernare și consumă în acest timp foarte puțină energie.

— Cea mai prețioasă fosilă, în exemplar unic în lume, se află la muzeul de istorie naturală „Grigore Antipa” din București și aparține unui „Dinotherium gigantissimum”, sfrmăș al elefantului.

Culese de A. Zareș

Siluate Sfinte

Din cerc umbrît de brazi se desprinde
Spre puhoiul razelor de soare,
Silueta bisericuții sfinte
Cu crucea pe turlă sclipitoare.

Stă peste cei adormiți în adînc,
Prin liniștite locuri virane
Strajă osemintelor ce nu plîng,
Veghe cetățîilor subterane.

Candele s-aprind în licăriri ce par
Palide lumini misterioase,
Liturghiile revarsă ploi de har,
Ca o rouă peste flori sfoioase.

Bisericuța veche și cerescu-i semn
Le-mbrățișăm cu suflete fierbinți,
Dealul Golgotei prin ele vedem
Simbolul iubirii celei mai mari și sfinți.

Bisericuța în lumini scăldată
E scara suitoare către cer
Și de Domnul binecuvîntată,
Să ne amintească gloriei ce nu pier.

O-nfășoară văduvele-n flori,
În crengi de busuioc și rozmarin,
Cu suflete pătrunse de flori,
Șiraguri de metanii îi închin.

Că inundă-n juru-i luminiș,
Fiecare clipă ne arată,
În mersuri pe al muntelui suis,
Țara ni-i grădînă parfumată.

Prot. I. Gh. Ivanciuc

Îngrijirea trupului

Din Evanghelia samarineanului milostiv pe lîngă învățătura de a ne iubi aproapele, fără deosebire de neam, de culoare, de credință sau alte deosebiri, mai iese la iveală și o altă învățătură: aceea de a ne îngriji trupurile spre a lor sfințenie. „Și a uns ranele lui cu untdelemn și vin și punîndu-l pe dobitocul lui l-a dus la un han și a purtat grijă de el” (Lc. 10, 34).

Greșit au înțeles acei creștini învățătura creștină care s-au dedat la schingiuirea trupului în fel și chip cu gînd de mîntuire. Dacă ar fi fost să fie după cum ei credeau, atunci ce rost au avut attea tămăduiri ale trupurilor, făcute de Domnul Hristos? Știm din Sf. Evanghelii că, ori de cîte ori Iisus Hristos ierta păcatele vreunui năpăstuit bolnav, urma îndată și vindecarea de boala trupului; îl îngrijea și la trup (Mc. 7, 31—37; Mt. 9, 1—8; Lc. 6, 6—11; Mt. 17, 11—19; Mt. 8, 14—15, s. 1.).

Care sînt, însă, motivele care-l îndeamnă pe creștin să-și îngrijească trupul?

„Sau nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfînt care locuiește întru voi și pe care-l aveți de la Dumnezeu și cum că voi nu sînteți ai voștri?” (I Cor. 6, 19).

Unul din motivele care determină pe credinciosul creștin să-și îngrijească trupul este acela că fiecare creștin este o piatră din Biserica lui Hristos, și ca stare, avem obligația de a ne păstra în bună stare aceste pietre: să nu le lăsăm a fi uzate înainte de vreme. Trupurile noastre, apoi, nu sînt ale noastre, ci ale lui Hristos, Domnul și Stăpînul nostru și tocmai de aceea nu avem dreptul să dispunem de ele altfel decum do-rește Hristos să fie: spre zidirea sfințeniei!

Pentru a ne păstra trupurile spre sfințenie e necesar să avem grijă ca sufletul să fie stăpîn pe simțurile sale: „Luminătorul frupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi curat; iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat...” (Mt. 6, 22, 23) și tot așa cu celelalte simțuri. Toate să le folosim spre zidire.

„Drept aceea să nu stăpînească păcatul (pofta cea rea, păcătoasă, păcătoșenia) în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți la poftele lui. Nu dați păcatului mădularele voastre (făcîndu-le) unelte ale nedreptății, ci înfățișați-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii (viață cu totul nouă, născută din nou), sculați din morți, și mădularele voastre ca unelte de dreptate pentru (în slujba lui) Dumnezeu” (Rom. 6, 12, 13).

Sf. Iacob ne îndeamnă să dăm cele trebuincioase trupului. „Și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți cu pace! Încălziți-vă și vă săturați dar fără să le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?” (Iacob 2, 16). De asemenea Sf. Apostol Pavel asigură că nimeni nu și-a urit trupul, ci-l hrănește și îl îngrijește (Ef. 5, 29).

„Inger de pace, credincios îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre, la Domnul să cerem” — ne rugăm în ectenie.

Dar și oamenii luminați de minte au cuvinte de îndemn pentru îngrijirea trupului.

„Este rezonabil ca trupul să nu-și urmărească poftele în dauna spiritului, dar nici spiritul pe ale sale în dauna trupului”, ne învață francezul Montaigne.

Îngrijirea trupului este dictată și de obligația îndeplinirii practice a poruncii dragostei față de aproapele nostru. Cu cît sîntem mai sănătoși la trup și la suflet cu atît vom putea realiza mai mult bine spre folosul tuturor.

Și noi credincioșii prin îngrijirea trupurilor noastre, și prin sprijinirea tuturor acțiunilor de îmbunătățire a vieții și de apărare a păcii, să aducem contribuția noastră la zidirea vieții celei noi în patria noastră și la biruința păcii în lume.

Pr. Aoram Petric

„Mai fericit este a da“ (F. Ap. 20, 35)

Încă din vechime, înțelepți de seamă au constatat că omul a fost zidit ca o ființă socială, ca o ființă care nu poate trăi izolată, ruptă de ceilalți, ci ca una care are nevoie, ba mai mult, este obligată să trăiască în strînsă colaborare cu semenii săi. Destinul nostru comun, precum și trebuințele noastre trupesti și sufletești ne obligă să avem nevoie unii de alții, să apelăm unii la alții.

Prin trebuințele pe care le avem — ne spune Sf. Ioan Gură de Aur — și prin toată ființa noastră, „Dumnezeu ne-a rinduit să fim în legătură unul cu altul”. De aceea, nevoia de a apela la ajutorul semenilor noștri să nu o considerăm ca ceva rușinos și, deci, să nu ne rugăm zicînd: „Nu ne lăsa pe noi (Doamne) să ajungem a apela la alții”, ci, dimpotrivă, să ne rugăm, zicînd: „Nu ne lăsa pe noi (Doamne), găsindu-ne în nevoi, a refuza pe cei ce pot a ne folosi nouă”.

Totuși, firescul, normalul, temeiul mulțumirii și fericirii noastre nu este numai de a lua, de a primi de la alții, ci și de a da, de a ne dăru în folosul semenilor noștri sau al societății în mijlocul căreia trăim. Spus altfel, fiecare din noi trebuie să ne străduim ca produsul muncii noastre, al tuturor străduințelor noastre, să nu se reverse numai asupra noastră, ci, în primul rînd, asupra semenilor noștri. Să ne străduim, adică, să facem noi mai întii altora, ceea ce alții am vrea să ne facă nouă. Acest lucru l-a avut în vedere Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cînd a rostit minunata învățătură, pe care n-o găsim cuprinsă în Sfintele Evanghelii, dar pe care a consemnat-o Sf. Apostol Pavel, luînd-o din Tradiția Apostolică, și anume: „Mai fericit este a da decît a lua” (F. Ap. 20, 35).

Învățătura aceasta o întărește Mîntuitorul în primul rînd în Predica de pe Munte, unde arată că fericirea aparține aceluia care, într-un fel sau altul, contribuie la mulțumirea, ajutorarea sau mai binele altora. „Feriți cei săraci cu duhul”, zice Domnul, cei smeriți și blajini, care, prin această conduită, inseninează și îmbunătățesc și pe alții; „Feriți cei ce plîng”, nu numai pentru păcatele lor, ci și pentru ale altora, ajutîndu-i totodată să se îndrepte și să devină folositori societății; „Feriți cei ce flămînzesc și însetoșează de dreptate”, cei ce dau semenilor ceea ce li se cuvine, cei care iau sub ocrotirea lor pe cei mai slabi, și nu într-un mod simplu, ci dintr-o sinceră și fierbinte dragoste de oameni. „El nu zice simplu: Feriți cei care păzesc dreptatea — tilcuiește Sf. Ioan Gură de Aur această fericire — ci feriti cei care flămînzesc și însetoșează de dreptate, pentru ca noi să n-o practicăm cu răceală, ci cu toată dragostea”; „Feriți cei milostivi”, cei care se apleacă asupra nevoilor semenilor lor și le împlinesc pe ele; „Feriți făcătorii de pace”, cei care lucrează efectiv la împăcarea oamenilor, la eliminarea războaielor din viața lumii, poruncă de o deosebită actualitate în zilele noastre. „Prin aceste cuvinte — tilcuiește același Sfînt Părinte — Iisus Hristos nu numai că ne oprește de la vrajbă, ci cere ceva mai mult: El vrea să lucrăm la împăcarea celor învrăjbiți”.

Că a da din al nostru sau a ne dăru spre binele semenilor noștri este un lucru fericitor, aducător de mulțumire, vedem și din Parabola cu talanții. Talanții sînt, desigur, darurile cu care fiecare om este înzestrat în chip natural, iar din parabolă vedem că s-au fericit numai cei care au înmulțit talanții, numai cei care și-au fructificat din plin darurile, sau însușirile lor native. „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă peste multe te voi pune, întră întru bucuria Domnului tău” — spune Mîntuitorul celor care au trudit și n-au stat pe tînjală, ca sluga care și-a îngropat talantul (Matei 25, 21, 23).

Fiecare din noi are cel puțin un talant, o însușire fericitoare pentru alții și pentru sine; bunul nostru Părinte ceresc pe nimeni nu l-a lăsat neînzestrat. Este adevărat că nu toți sîntem înzestrați la fel. De aceea, cei care au mai mulți talanți trebuie să se dăruiască, să muncească mai mult pentru ca să ridice și pe cei care au mai puțini talanți. „Lenea este cauza multor rele — spune un Sfînt Părinte — pe cînd activitatea este izvorul multor bunătăți. Orice bine izvorăște din activitatea noastră și nu din lene și trîndăvie”, căci „nimic nu ne păgubește mai mult în viață, ca aminarea de a face binele”, așadar îngroparea talantului.

Această învățătură a Mîntuitorului o putem afla apoi din însuși contextul, sau din întregul text în care Sf. Apostol Pavel a plasat aceste cuvinte ale Domnului. Sf. Apostol Pavel se întorcea din a treia călătorie misionară. În portul Milet din Asia Mică zăbovește cîțva timp și cheamă la sine pe episcopii și preoții comunităților creștine din părțile acelea, cărora le mai dă unele învățături și îndemnuri, spunîndu-le printre altele: „Luați aminte de voi și de toată turma întru care Duhul Sfînt v-a pus pe voi episcopi, aducîndu-vă aminte că trei ani ziua și noaptea n-am încetat să vă învăț cu lacrimi pe fiecare din voi. Argintul, sau aurul, sau haina nîmănuia n-am poștit. Voi singuri știți că pentru trebuințele mele și ale celor care sînt împreună cu mine au muncit miinile acestea. Întru toate v-am dat vouă pildă, că osîtenindu-vă așa se cade să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvîntul Domnului Iisus, căci el a zis: Mai fericit este a da decît a lua” (F. Ap. 20, 28, 31, 33—35).

Nu vom zăbovi asupra Sfîntilor Părinți, care au pagini întregi referitoare la această învățătură, că adică, viața noastră creștinească nu prefuieste nimic, este seacă și searbădă, nedemnă de Dumnezeu și de numele pe care îl purtăm, dacă ea se reduce la o credință rece, nelucrătoare, fără a ne strădui să ne înmulțim talantul sau talanții pe care îi avem. „Băgați de seamă bine, spune un Sfînt Părinte, că Hristos nicînd nu ne-a poruncit ca să stăm în inactivitate. Pentru aceasta și-a dat Dumnezeu mîini — continuă el — nu ca să iei, ci ca să dai”. De aceea, „sufletele celor drepți — ale celor care lucrează bi-

nele, șaptele bune — sînt totdeauna pline de viață și în floarea vîrstei pentru totdeauna”.

Sf. Ioan Gură de Aur ne învață și el în această privință cu cunoscuta-i înțelepciune: „Pretutindeni a da și a împărtași și pe alții din ale noastre este începutul multor bunuri. Nu vezi că miinile slujesc, gura mestescă și inimoie mîncărurile, iar stomacul le primește? Nu cumva oare zice stomacul: „Pentru că eu le-am primit (bucatele) trebuie să le stăpînesc pe toate?”. Ochiul de asemenea primește în sine lumina, dar pentru aceasta nu este îndreptățit s-o țină numai pentru sine și luminează întregul trup, căci nici nu este după natură de-a o stăpîni singur pentru sine. Nasul simte mirosul, dar nu-l stăpînește numai pentru sine, ci îl trimite creierului și prin el întregul trup se simte bine dispus. Picioarele încă călătoresc singure, dar nu se poartă numai pe ele, ci transportă în același timp întregul trup. La fel și tu — conchide Sf. Ioan Gură de Aur — ori ce fi s-a încredințat nu stăpîni tu singur, pentru că vei vătăma totul și chiar pe tine însuși mai înainte de alții” — și pe bună dreptate, căci viața ne va fi îngustă și rece, plină de iarnă adîncă, lipsită de viață, dacă vom duce o viață egoistă, fără dragoste de oameni, numai și numai pentru noi. Căci spune tot Sf. Ioan Gură de Aur, că „Dumnezeu oare să țină folositori nu numai nouă, ci tuturor fraților noștri”.

Cu adevărat deci: „Mai fericit este a da”, căci cu cît iubim mai mult pe semenii noștri, cu cît ne dăruim mai mult pentru binele celor în mijlocul cărora trăim, pentru binele societății, pentru binele omenirii, cu atît simțim că trăim mai din plin și în chip pozitiv viața, cu atît simțim că sîntem mai oameni, mai mulțumiți, mai fericiți.

Trăim zile în care putem să verificăm la tot pasul adevărul acestor spuse. În societatea noastră este o adevărată întrecere; fiecare cetățean conștient se străduiește să contribuie cît mai mult, cu toată puterea și priceperea sa, cu toate darurile sau talanții săi, pentru înflorirea Patriei noastre și ridicarea întregului popor.

Să ne fructificăm deci talanții, să facem cît mai mult bine, să spargem egoismul și viața îngustă, care lîm Dumnezeu nu-i place și nici oamenilor și nici nouă de nici un real folos. bineștiind că „mai fericit este a da decît a lua”.

Diacon Gh. Papuc

Între egoism și iubire

Egoismul — este prima infirmitate a lirii noastre, din care izvorăsc toate patimile, toate păcatele.

Dacă pentru rănile trupului nostru sînt multe leacuri, pentru rănile sufletului care sînt patimile, nu este alt leac decît, virtutea!

Virtutea este leacul sănătății noastre sufletești.

Domnul nostru Iisus Hristos, în „Pilda Talanților”, dă porunca: „Neguțătoriți, pînă ce voi veni” (Lc. 19, 13).

Iisus a făcut de multe ori rezumatul Sf. Scripturii în porunca: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, din toată inima ta, și pe aproapele tău, ca pe tine însuși”.

Iubirea aproapelui, arătată în faptă de ajutorare, este calea cea mai scurtă care duce la împlinirea acestei porunci. Pentru aceea, ea este arătată de Mîntuitorul în „Evanghelia Judecării”, ca singura faptă, care ne valorifică în veșnicie.

Prînsă în definiție, iubirea aceasta este roada dragostei de Dumnezeu sau dragostea de Dumnezeu, care lucrează prin ajutorarea aproapelui, ea este tîmăduirea rănii egoismului.

În dragostea de aproapele se oglindește dragostea de Dumnezeu: „...Înfructit ați făcut unuia

dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut”.

Cum dobîndim practic această virtute?

Fiecare virtute are meșteșugul ei, care trebuie bine învățat, ca nu cumva să ne trezim ostentînd în zadar. Ea cere multă pricepere, precum zice Sf. Apostol Pavel: „Așa să alergați ca să luați cununa” (I Cor. 9, 24) sau: „...Alerg și nu orbește. Așa mă lupt cu pumnul, fără să bat în văzduh” (I Cor. 9, 26).

Orice meșteșugar, înainte de a se apuca de lucrul său, caută mai întii, să înlătore piedicile care-i stau vădit în cale, iar în al doilea rînd, trebuie să nu se lase înfrînt de piedicile care i s-ar ridica pe neașteptate — în cursul lucrului său.

Piedica vădită din calea iubirii ajutătoare este împietrirea inimii, iar pe calea dobîndirii ei, ea este pîndită de doi vrăjmași: slava deșartă și lipsa de recunoștință.

Pentru împietrirea inimii lui, bogatul din Sf. Evanghelie, căruia Domnul nostru Iisus Hristos, îi spune „nebun”, se gîndește că n-are jitnițe pentru tot avutul său, dar nu se gîndește să împartă prisosul la cei lipsiți.

Pentru împietrirea inimii lui, bogatul din Sf. Evanghelie nu are milă de săraul Lazăr, dovedindu-se mai milostiv decît el cîinii care vin să-i lingă rănile.

(Continuare în pag. 4)

Sfântul Ciril al Ierusalimului

Sf. Ciril este episcopul Ierusalimului la mijlocul veacului al IV-lea și păstorește pînă la 386, cu trei întreruperi, fiind exilat de trei ori, ultima dată mai mult — șapte ani, din pricină că apăra credința cea dreaptă, *ortodoxia*, împotriva ereziei ariene.

A luat parte la sinodul al II-lea ecumenic, de la Constantinopol, la 380, cînd s-a formulat a doua parte a simbolului de credință și ne-a lăsat scrisă explicarea credinței noastre, așa cum a filcuit-o el, la Ierusalim, credincioșilor din acea vreme, în 24 de cuvîntări, care poartă numele de cateheze.

Pentru claritatea și frumusețea învățăturilor rămase de la Sf. Ciril, redau, mai jos, în traducere cîteva:

Intre egoism și iubire

(Urmare din pag. 3)

De unde vine împietrirea inimii, la mulți din creștinii de astăzi și de totdeauna?

Inima împinsă în hățușul plăcerilor pentru trup se preface în piatră, chiar în sfîncă.

De aceea cuvîntul lui Dumnezeu pe care îl aud citindu-se la Sf. Liturghie rămîne nelucrător, că nici măcar, nu se poate apropia de piatra care se mai numește încă inimă.

Sfinții îndeamnă să cugetăm la „Legea Domnului”, adică la învățătura Sfintei Scripturi.

Dar, nu uita să asociezi acestui îndemn și rugăciunea, pentru că Iisus Hristos a spus limpede: „Fără de mine, nu puteți face nimic” adică în privința mîntuirii.

Așa se creiază predispoziția spre virtute, așa începe să prindă puteri firea slăbănogită de egoismul nostru.

De-acum, începe propriu zis, învățarea meșteșugului iubirii și iată cum: mai întîi, să te silești să nu faci nici un rău vecinului tău, să nu-l grăiești de rău, să nu-l osîndești, să nu-l necinstești.

După ce te deprinzi la aceasta, să începi a-i face bine. Intîi, să-l mîngîi cu cuvîntul, apoi să-l ajuți cu fapta.

Nu poate zice nimeni că n-are cu ce ajuta pe fratele său. Sau cînd se va mînia împotriva ta, fie-ți milă de dînsul și așa miluiești sufletul lui.

Așadar, nimeni nu poate să spună că nu are cu ce să-și arate iubirea.

Dar, ca iubirea să aibă putere mîntuitoare, ea trebuie neapărat să devină deprindere, adică virtute, fiindcă cu fapte singuraticе, adică făcute din an în an, sau numai cu o faptă bună, nu este izbăvire de egoism, nu este mîntuire.

Rostul faptei bune este să te slobozească de egoism, să te facă mai bun. Dar, numai cu o singură faptă bună, niciodată nu te vei face mai bun. Și-atunci, faptele bune trebuie să fie fără număr, ca să ducă la deprinderea în bine, la virtute.

De aceea, se recomandă stăruința în săvîrșirea faptelor bune. Un mare pedagog zice: „Obişnuiește-te ca în fiecare zi să faci o faptă bună, cît de mică. Prețul ei, îl va ridica continuitatea. Oare, o picătură de apă, care cade clipă de clipă pe o stîncă, fie ea chiar de granit, odată și odată, nu va produce urme adînci și nu va sfărîma stîncă?”. Iată aceasta e puterea virtuții iubirii: ea nimicește egoismul, împietrirea inimii, ne înfrățește cu semenii și ne face să lucrăm necontenit numai pentru binele lor, pentru binele tuturor.

P. Bazavan

DESPRE INVIERE

Rădăcina oricărei fapte bune este nădejdea *invierii*. Căci așteptarea răsplătii întărește sufletul pentru fapte bune. Orice lucrător își duce la capăt munca, dacă știe mai dinainte plata.

Cine crede că trupul rămîne pînă la înviere, își cruță haina și nu o murdărește cu desfrîul.

— Credința în învierea morților este cea mai mare învățătură și cea mai mare poruncă a sfintei și soborniceștei Biserici; mare zic dar și foarte necesară.

— Trupul acesta va învia, nu va rămînea neputincios așa cum este, ci el însuși va învia. Și îmbrăcîndu-se întru nestricăciune, se va schimba așa cum fierul băgat în foc, devine foc, — sau mai de grabă se va face așa cum va ști Domnul cel ce conduce toate.

— Inviază deci acest trup, dar nu rămîne tot așa, ci rămîne veșnic. Și nici nu are nevoie de hrană asemănătoare pentru viață, nici de scară pentru urcat, căci este trup duhovnicesc, ceva minunat, nici n-avem cuvinte să-i spunem măreția. „Atunci, zice (Sf. Matei), *dreptii vor străluci ca soarele și ca luna și ca strălucirea cerului*”. Dumnezeu cel ce a făcut viermele (licuricii) să strălucească lumină, cu alit mai mult va lumina pe omul cel drept.

— Deci vom învia, — toți vom avea trupuri veșnice, dar nu toți la fel. Dacă este cineva drept, va primi trup ceresc, ca să poată petrece cu îngerii deopotrivă. Și păcătos de este cineva, va primi trup ceresc, ca să fie în stare să îndure pedeapsa pentru păcate, ca arzînd în foc, niciodată să nu se consume.

— Și Dumnezeu pe drept ne dă aceasta pentru amîndouă stările, căci n-am făcut nimic fără de trup.

— Blestemăm cu gura, ne rugăm cu gura; facem desfrînare cu trupul, cu trupul păstrăm curăția, cu mîna răpim, milostenie facem cu mîna și altele la fel.

— Deci pentru că trupul a slujit la toate, se va bucura și el împreună de cele ce vor să fie.

DESPRE BOTEZ

Dacă cineva nu primește botezul, mîntuire nu are, afară de martiri, care și fără (botez) primesc împărăția.

— Cobori dar în apă încărcat de păcate și chemarea harului care pecetluiește sufletul nu mai îngăduie să fii înghițit de înfricoșătorul balaur.

— Cobori mort în păcat, te ridici plin de viață întru dreptate. Dacă tu însuși ai evlavie adevărată se pogoară peste tine Sf. Duh și vocea Părintelui răsună de sus asupra-ți: nu „*acesta este Fiul Meu*” (Mt. 3, 12), ci *acesta a devenit fiul meu*. Căci numai de Acela zice „*este*” pentru că „*la început era Cuvîntul și Cuvîntul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvîntul*” (In. I, 1).

Pentru Acela „*este*”, pentru că totdeauna este Fiul lui Dumnezeu. Pentru tine însă acum ai devenit, pentru că nu după fire ai înfierea, ci prin adopțiune o primești.

CE ȘTIM DESPRE DUMNEZEU

Spunem despre Dumnezeu nu atît cît se cuvine căci numai El singur are știința aceasta, ci atît cît firea omenească înțelege și cite slăbiciunea noastră poate să cuprindă. Nu spunem, ce este Dumnezeu, ci mărturisim cu smerenie că știința exactă despre El ne lipsește. Căci în cele despre Dumnezeu marea știință constă în mărturisirea ignoranței.

— Dar va zice cineva: nu s-a scris că „*îngerii pruncilor văd pururea fața Tatălui meu care este*

în ceruri” Mt. 18, 20? Da, văd îngerii nu cum este Dumnezeu, ci cît pot ei să înțeleagă. Căci însuși Iisus este Cel care zice: „*Că nu L-a văzut nimeni pe Tatăl, fără numai cel ce este din Tatăl, Acesta l-a văzut pe Tatăl*” In. VI, 46.

Văd îngerii pe cît pot și arhanghelii pe cît le stă în putere; tronurile și stăpîniile (tot îngerii) mai mult decît primii, mai puțin decît se cuvine. Poate însă să vadă cum se cuvine, împreună cu Fiul, Sf. Duh...

Este o singură mîntuire, o singură putere, o singură credință. Unul este Dumnezeu, Tatăl, Unul este Domnul, Fiul său Cel Unul născut; Unul este Duhul Sfînt, Mîngietorul. Nouă ne este de ajuns să știm atît. Despre fire și ipostază să nu ne preocupăm. Dacă s-ar fi scris, am spune. Ce nu s-a scris, să nu îndrăznim. Este de ajuns să știm pentru mîntuire că este Tatăl și Fiul și Sf. Duh.

LUCRAREA SF. DUH

Apa ne inundă din afară (la botez). Duhul însă inundă lăuntric sufletul în mod desăvîrșit. Și de ce te miri? Iată un exemplu material, mic și fără importanță: dacă focul pătrunde grosimea fierului, îl face foc pe deantregul și recele devine fierbinte și ceea ce era negru strălucește. Dacă focul, materie fiind, așa acționează în masa fierului fără nici o piedică, de ce să te miri dacă Duhul Sfînt lucrează în adîncurile sufletului...

Dacă vreodată stînd ți s-a dus gîndul la feciorie sau castitate, în clipa aceea a acționat asupra-ți Sf. Duh. (Orice gînd bun sau faptă bună vine de la Duhul Sfînt).

Acestea sînt numai cîteva spicuiți din cuvîntările ținute în cetatea sfîntă a Ierusalimului, de Sf. Ciril, episcopul.

El a explicat multe alte învățături ale Bisericii noastre îndrumînd pe credincioși să viețuiască după dreapta învățătura de credință și să fie oameni ai dragostei și păcii. Se cuvine ca, cinstind pe Sf. Ciril al Ierusalimului, și noi să viețuim după dreapta credință, să fim lucrători ai binelui și păcii în lume.

Pr. I. Sanda

Lupt pentru viață

Eu lupt și-aționez pentru viață,
Pentru suris de prunc neprihănit
Ce-n ochii mamei-i dalbă dimineață
Și soare ce străluce la zenit.

Lupt pentru tinerețea ce mă-mbie
Să-mi uit de ani și să pornesc la drum
Lîngă acei ce-a păcii temelie
O pun prin muncă înfrățită-acum.

Lupt pentru piinea care-n cîmp se coace
In curgere de spice aurii
Și pentru vinul care-n boloboace
Dă veselie toamnei brumării.

Lupt pentru toată frumusețea zilei
Și pentru tot ce-n om e-aprins și viu,
Samariteanul cu balsamul milei
In mușcătura anilor să fiu.

Și dacă munca-i și potul vieții
Acționez și lupt neîncetat
Conturul vremii noi, a frumuseții
Să nu fie de-a urii nopți pătat.

Preot Ștefan Tascianu

